

Ved kjøp av rasekatt i Norge, kan De være sikker på et edelt oppdrett, bare når stamtavlen har dette merket.

N.R.R. planlegger 2 ganger i året å sende ut tilføyelser og rettelser til avlslisten og anmoder derfor alle hankatteiere om å melde fra om dødsfall, kastrasjon, oppnåelse av Champion - og Int. Ch, -sertifikater, og likeledes holde klubbens sekretær underrettet om nye avlshanner. Uten disse opplysninger kan ikke listen holdes ajour og nyutsendelser vil ikke bli komplette. Husk dette er først og fremst i hankatteierens interesse, da de ellers ikke vil få de henvendelser som er aktuelle.

Ønskede opplysninger:

- Kattens tittel og navn:
- Født:
- Kattens far:
- Kattens mor:
- Kattens eier:
- Adresse:
- Telefon:

TIDSSKRIFT FOR KATTEVENNER.

r. 25 (1)

1973

6 Årg.

San Agustin i januar.

"Felis Año Nuevo (godt nyttår) ønsker jeg alle Katten Vår's lesere og deres firbente barn.

Jeg skal her fortelle dere om min lille missefamilie her nede i Cala Nava lystbåthavn. Den ligger ca. 10 min. spasertur fra Hotel Cesar, hvor jeg bor.

Den daglige morgentur, kl. 8, 30, er en forfriskende opplevelse. Tenk dere, når solen nettopp stiger opp og sender sine stråler over Middelhavet. Ja, der er et herlig syn.

Missegfamilien består av en mamma med tre små nøster, (som ikke er så små lenger) - missemamma kaller j Kamilla, barna heter Kasper, Jesper og Jonatan. Om hele gjengen er jenter har jeg ingen anelse om på nuværende tidspunkt.

Kamilla og barna hennes var meget sky da jeg så dem for første gang i begynnelsen av november, men i dag, når jeg med min Samvirkelags plastpose ankommer med mat til dem - kommer alle styrtende meg i møte.

Høyt pludrende og med løftede haler - et deilig syn. Men familien består av enda flere, - der er Trine, en liten sort jente, som mistet mamman sin meget tidlig. Hun ble overkjørt av en bil oppe på hovedgaten, ble meget fortalt. Trine har tidlig lært og stå på egne ben. Hun er en liten reservert pus, men virkelig skjønn, men mager, skjønt nu er hun adskillig rundere blitt.

Dessuten er det to store gutter, Felis og Knold, et par deilige, hengivne og meget smukke katter, især Knold, Han er en vakker bruntabby katt med en skjønn, blank pels.

Felis er lur og klok. Når lystfiskerne står borte på kappene med sine fiskestenger, er han straks på pletten. Naturligvis vanker det fisk til både ham og resten av familien.

En dansk herre fra Bornholm, kommer daglig samme tid som jeg, med melk til dem, så vi får oss mange koseprater om katter. Senere på dagen kommer det også flere som har med mat til dem, så disse eierløse kattene har det ganske bra. ----

Jeg håper å få snakke med andre feriegjester her og få de til å gå med mat til pusene, når jeg reiser hjem igjen, etter 10 mars.

Med vennlig hilsen Asta Vercoe,

En overraskelse.

Nils Holme.

I samsvar med kattens natur er kattehistorier gjerne preget av freidig munterhet. Vår lille historie er ikke særlig munter, men den handler vel mer om mennesker enn om katten.

Det begynte med at Chengra, vår sorte Europé, ble champion på Kongsvinger. Dette syntes vi var meget morsomt, for han er en prektig katt, men hans øyne er altså noe grønne. Vel vitende at utsiktene til videre premiering derfor er dårlige, gledet vi oss allikevel til å stille ham i klasse 2 på Jubileumsutstillingen. Som i all annen sport er også i kattesporten gleden ved å delta det vesentligste.

Men så dukket vanskelighetene opp. Chengras mor var Novise, og vi fikk høre at vi derfor måtte søke om å få stille i klasse 2. Vår søknad ble sendt den 26 januar, vedlagt alle bedømmelsene som forlangt. "En formsak" het det foreløpig. Den 7 mars fikk vi brev om at søknaden var avslått. Det gies ingen begrunnelse, men henviser til § 20, a, ? i N.R.R.'s lover hvor det bl. a. heter: "Dispensasjon for novisekatt til å stille i kl. 2, kan gis etter søknad dersom." Chengra novisekatt? ? Dette lovverkets jus er ikke lett å forstå.

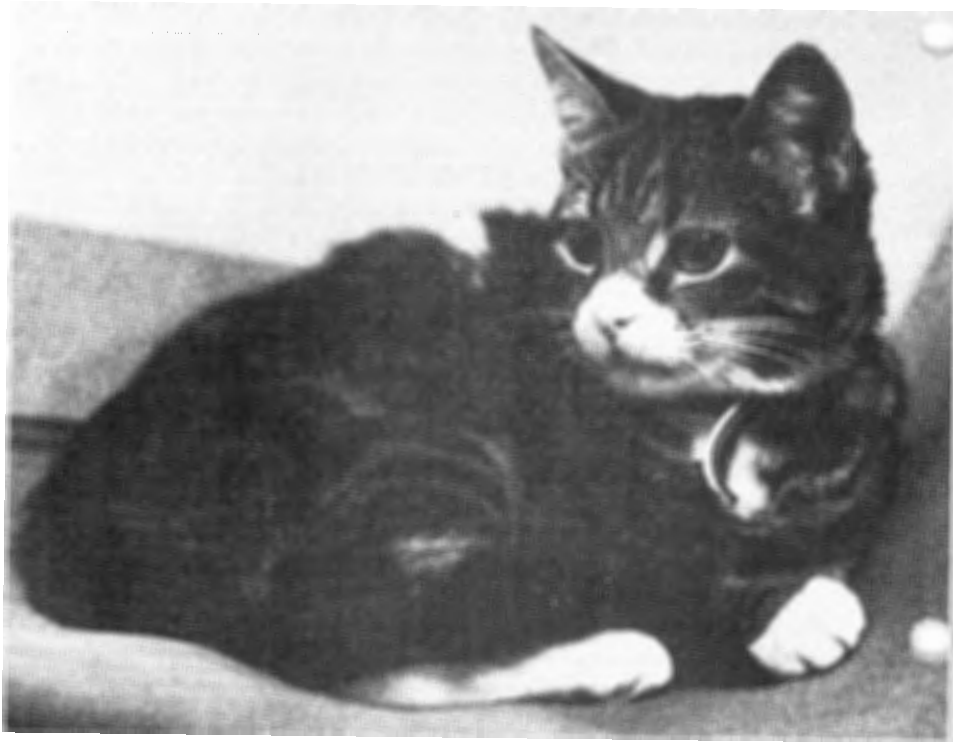
Nå lurer vi svært på hva man kan frykte ved å la en Champion stille i championklassen. Mener man at katten tross alt er for dårlig - at championatet var en feil? I så fall spør vi oss hva hensikten kan være med å hente upartiske dommere fra hele Europa? Eller frykter man kanskje at katten kan bli premiært, og at dette kan bli benyttet til å avlede oppmerksomheten fra den ufulstendige stamtavlen? Dette virker søkt, da enhver oppdretter må antas å vite forskjellen på, og betydningen av en stamtavle og en premiering. Men om det allikevel er disse forhold som volder bekymring - hvordan kan da spørsmålet om klassegodkjennelse gjøres til gjenstand for vurdering på basis av bedømmelsene i det enkelte tilfelle?

En oppklaring av disse forhold synes ønskelig. --- Vi har fått sanne sekretærens ord om at det kan gi skuffelse å arbeide med katter med ufullstendig stam-

tavle. Allikevel kom det som en overraskelse å møte skuffelsene på det organisatoriske plan.

oooooo

Red. har tatt dette med i bladet, med håp om at avlsrådet, i fellesskap, vil gi en beskrivelse og grunn som alle kan forstå. Da bladet må ut snarest, må dette desverre vente til juni-bladet.

Her er et eksempel på at katter som ikke brukes i avl, bør kastreres/steriliseres. Denne Pusen måtte avlives, da det var umulig å få den plassert hos noen snille mennesker. Det er nok mange som deler dens skjebne, desverre.

Angående Novise-katter

av C.-F. Nordane

For å unngå misforståelser vil jeg nærmere klarlegge hva siste passus av §20 i N.R.R.'s reglement går ut på. Denne er enstemming vedtatt av samtlige klubbers delegater, og lyder slik: "Dispensasjon for novisekatt til å stille i klasse II kan gis etter søknad, dersom den ved parring med stambokført og anbefalt katt har gitt CAC/CAP avkom".

Her må det presiseres at der med betegnelsen "novise" forståes en katt uten stamtavle eller med mangelfull sådan.

Hvis en slik katt av 2 dommere vurderes til karakteren excellent (utmerket), eller fremstilles på en nasjonal eller internasjonal utstilling og på stedet får en liknende vurdering (bedømmelse) av dommeren (én dommer er tilstrekkelig her), kan den stille i ungdom - eller åpen klasse, alt etter alder, og bli utstyrt med en kontrollstamtavle etter dommerens utvetydige utsagn: "Kan registreres". Selvfølgelig blir den dog i avlsøyemed resten av sitt liv å være novise. Kontrollstamtavlen betyr i praksis at et eventuelt oppdrett og avl fra denne katt blir å holde øye med og av våre faglige instanser å føre kontroll med, idet man varmt og inderlig ønsker at den forhåpentligvis ansvarsfulle eier målbevisst innleder et så godt oppdrett- og avlsarbeide at CAC-vurdert avkom kan påregnes.

Jeg håper at denne lille orientering ikke bare har klarlagt kontrollstambokførte katters status, men også det krevende og delvis sjansebetonte avlsarbeide som forestår ved anskaffelsen av en slik katt.

Og selv om et slikt oppdrett kan være vel så interessant og spennende som et hvilket som helst annet, bør prisen på kattunger av denne kategori ligge atskillig lavere enn på unger med ren stamtavle. Absolutt forkastelig vil det også være å forespeile "nybegynnere" at en kontrollstamtavle ikke har noen praktisk betydning" i forhold til den regulære. For som all erfaring har vist, vil den som i første omgang har kjøpt en katt "bare til hjemmehygge" før eller senere melde den på til utstillinger, - nemlig!

Til lykke Norak

med en strålende jubilæumsudstilling.

Det var en stor glæde og oplevelse for mig, at jeg blev i stand til at deltage i denne 35 års udstilling, og allerførst må jeg sige en hjertelig tak for den venlige modtagelse jeg fik overalt og for den store gæstfrihed jeg mødte.

Folkets Hus var rammen om udstillingen, et dejligt sted til dette formål. Indgangen, med store plakater, der kunne sees over hele Youngstorvet og opgangen ad brede trapper var indbydende i sig selv.

Flaggene vajede til ære for de utenlandske gæster. Med stor glæde så jeg også Danebrog, trods ingen danske udstillere på grund af den stadige karantæne.

Tak Norge, at vi ikke er glemt.

De skønne tegninger, der straks mødte blikket i forhallen, var man ikke i tvivl om der sto for, det var topp.

De to store sideliggende sale var særdeles velegnede, dommerne fint placerede, og det var et betagende syn, så smukt den store scene var pyntet med skønne præmier, kokarder i alle farver, blomster og levende lys.

Burene blev pyntet og kattene flyttede ind for et par dage, og man kunne simpelthen ikke vente med at kigge. Så merkeligt at gå på en udstilling uden selv at have kat med, men så meget desto bedre tid til at studere de andre.

Hvidt, sort og blå langhår, mine yndlingsfarver i opdræt tiltrak selvfølgelig især min opmærksomhed, men efterhånden som man fik hilst på dem alle, var der ikke en man ikke kunne tage til sit hjerte.

En sort jente, nr. 9 smilte til mig med nogle vidunderlige mørke orange farvede øjne, denne skønne øjensfarve hos perserkatten, som synes næsten endnu mere glødende hos den sorte. Hvid nr. 41 en dejlig kastrat mindede mig om del i udtryk om min Minka, og en hjerteknuser i blå, nr. 56, lille Bobo ønsker, jeg alt godt for, han var simpelthen topp.

På Bruntabby har jeg ingen forstand hvad der er bedst, men fuld af charme var de to jenter nr. 87 og 88.

Korthår tør jeg slet ikke udtale mig om. Jeg vil kun bemærke, at Abyssinerkatten var rigt repræsenteret her, forøvrigt en dejlig korthårskat, en miniature puma,

så lig den gamle ægyptiske kat.

Nr. 307 hed ikke SWEET for ingen ting, et henrivende lite ungdyr, som hver gang jeg gik forbi rakte sine fine spinkle ben ud til mig, og ligesom spurgt om jeg ville tage hende med.

Langhårskuld kunne jeg se var desværre ligeså dårligt repræsenteret som i Danmark før tiden, hvorimod kort-hårskuldene var mange, og hvem kan stå for disse små spinkle charmerende unger, så mærkeligt at holde en sådan, når man er vant til at tage på en lille angorkugle med tyk rund mave.

Skogkatte, en ukendt art i Danmark, betog mig meget i skønhed. Jeg ved godt det er ensidigt, men jeg kan ikke lade være med at nævne min kærlighed til de sorte også af denne race.

Ja, sådan kunne man blive ved at nævne de enkelte, Enhver har sin egen måde at vise sin charme på.

Når man kommer på sådan en fremmed udstilling, og som jeg for første gang, er der mange ting man bider mærke i og sammenligner med de hjemlige, og her kan jeg nævne mange ting, som jeg godt kunne ønske overført til Danmark.

Det var en meget fin ordning med resultat-tavlerne i forhallen. Så koseligt man kunne slappe af her for en stund og få noteret samtlige bedømmelser. Jeg bemærkede også den gode afmærkning af bærreækkerne med et bogstav på en papirrulle, , , enkelt men effektiv. Pludselig så man formannen balancere med en kop i hånden gennem salen. Man gættede på , at han sørgede for en af de fastsiddende hjælpere, bravo. . . .

Og så tænkte jeg på, om børn i Norge er mere velopdragne end i Danmark, eller bare anvender andet fodtøy, idet jeg på de 2 udstillingsdage ikke hørte et eneste barn trampe med træsko i salen, noget der gør dyrene meget nervøse.

En anden ting, som jeg næsten er flov over at bemærke, noget som skulle være en selvfølge: Hver gang man havde henvendt sig i højtaleren sluttete man med ordet tak. Dette lille ord må man se at få en hel pose fuld med på de danske udstillinger. Og så blev jeg misundelig på nattevagten, som søndag morgen kunne gå hjem og sove, måske kun nogle timer, men alligevel.

Den største oplevelse er vel nok præsentationen af de bedste dyr søndag, og dette øjeblik var det smukkeste jeg nogensinde har oplevet på en udstilling. Ikke alene blev dyrene fremvist og fik overrakt deres hæderstegn, de blev på scenen alle sammen med deres dommere, som også blev præsenteret for publikum, En værdig, meget smuk og ikke mindst betagende afslutning.

Da udstillingen lukkede og udstillerne drog hjem fik jeg igen en overraskelse. Formanden så ved udgangen og sagde farvel til udstillerne, atter Bravo til Norak...

Så snart salene var tømt for katte, tog "Aktivitetsgruppen", som havde været primus motor på hele udstillingen fat og fik i løbet af "ingen tid" pakket hele udstillingen sammen. I to hele dage havde de løbet "luften tynd" med de forskellige gøremålder var pålagt hver enkelt. De arbejdede fint, alt var velorganiseret og mit i al travlhed og vel efterhånden også trætheden var der venlige smil overalt.

Kl. 20 samledes man om TV, som kørte den på udstillingen om eftermiddagen optagne film, fin reklame, foruden de store avisartikler, der havde været forud for udstillingen. Også en dyktig pressesekretær er Norak i besiddelse af, (Alette Sørlie,) som også havde arrangeret en udstilling af skønne billeder med opfordring om støtte til de vildtlevende dyr, som efterhånden er ved at uddø, de dyr som jages og ikke kan leve så beskyttet en tilværelse som vore forkælede husdyr.

Efter udstillingen havde jeg lejlighed til i 2 dage at se mig lidt om i jeres skønne land.

Jeg har altid opfattet Norge som et snedækket land, men dette var et land i vårbruddets tegn jeg oplevede.

Fra Frognersesterens højde til Sørkedalens dybde, ved det ejendommelige Tryvanstårn, som mindede mig om en måneraket, ad Karl-Johan til vagtskifte ved slottet, blandt Vigelandsparkens kunst, gennem gravlundene med mindesmærker for krigens faldne, og om morgenen som det første at se, hopbakken på Holmenkollen og hjem gennem skønne vekslende landskaber, især ved Moss og Halden.

I toget hjem gennemgik jeg på den 10 timer lange tur, de dejlige oplevelser jeg havde haft og måtte le ved

tanken om lørdag morgen, da vi skulle fra Holmen til udstillingen. Vi måtte tage trikken, da parkeringsforholdene i Oslo åbenbart ikke er bedre end i København. Mit første møde med denne trik - i Danmark kaldet S-tog, håber jeg ikke blev overværet af alt for mange nordmænd, da jeg forbavsset udbrød: "Hva bruger man dog alle de "livremme" til der hænger på siden." Svaret var til ski selvfølgelig. Min undskyldning må vel være at det var vårens Norge der mødte mig og ikke det jeg havde ventet, et Norge begravet i sne, som måske havde henledet mine tanker på nationalsporten og hvor der i den situation vel også nok havde hængt ski i "livræmmene" på trikken.

Hjertelig tak til alle norske kattevenner for nogle dejlige dage, til lykke med en strålende 35 års jubilæumsudstilling. 40 årsjubileet er ikke langt væk i en så aktiv klub. Lykke til NORAK i fremtiden.

E. Dalving.

Katteri Kazvin, Danmark.

Fra Dagsavisen Fremover i Narvik,

Bardu-katt blindpassasjer.

I Oslo var det i helgen rasekattutstilling, men det er ikke bare i Oslo man har vært opptatt av katter denne helgen. En skytter i Bardu fikk erfare det lørdag ettermiddag da han var på veg hjem fra Ala skytterhus. Da han skulle kjøre inn porten hjemme hørte han noen merkelige skrik ved bilen sin, og første tanken var at han kanskje hadde kjørt på et barn uten å ha sett vedkommende. Men da han kom ut og fikk høre skrikene enda mer intenst, ble han fort klar over at skrikene kom fra en katt som satt meget godt gjemt under bilen. Han regnet med at det ikke var mye igjen av katta, men kjørte til en bensinstasjon på Setermoen og fikk bilen opp på "grava" og fikk hentet katta frem. Det viste seg da at den eneste skade katta hadde fått, var at den var forferdelig redd og hadde antakelig brent seg noe på potene. Den hadde sittet godt fast på lyd-potta og hadde selvfølgelig ikke våget å hoppe av.

Resultater fra Noraks 35 års jubileumsutstilling:

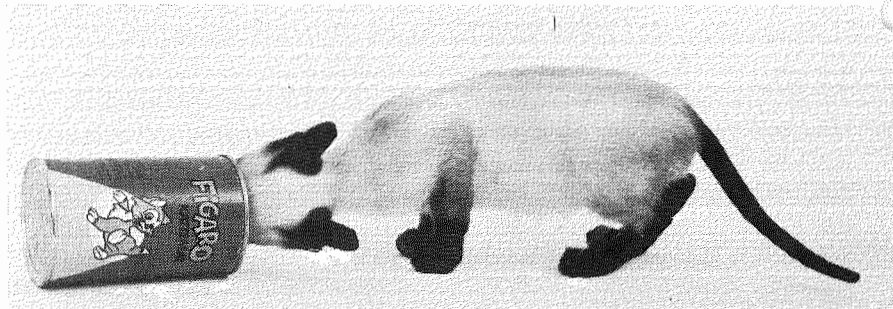
Først langhårsklassen:

- Beste langhår: Ch. Ruthsborgs Bobbie,
Eier: Inga Persson, Sverige.
- Beste ungdyr: Palomino Husckie,
Eier: B. og E. Martinsen, Norak.
- Beste Kastrat: Palomino Clipper, ble Premier,
Eier: Anne-Lise Bjørk, Norak.
- Beste veteran: Int. Pr. Briarry Nigella,
Eier: Brita K. Remborg, Sverige.
00000

Korthårsklassen:

- Beste korthår: San - T-Ree Candy Carmen,
Eier: Sigun Arktedius, Sverige.
- Beste ungdyr: San-T-Ree Bronze Charisma,
Eier: Eiwor Andersson, Sverige.
- Beste Kastrat: Pr. San-T-Ree Frosty "Casanova",
Eier: Sigun Arktedius, Sverige.
- Beste kull: Brämhults Irtimis med kull etter Pimoya
Midas, Eier: Ingrid Meeg, Norak.
00000

- Beste Novise¹: Lulubelle, (Skillp. og hvit.)
Eier: Eva Kristiansen, Norak.
- Beste Huskatt: Amanda Lorentsen, (Sort og hvit)
Eier: Margareta Nordtømme, Norak.
- Beste skogkatt: Timmy, (Smoke)
Eier: Eva Rode, Norak.
- Beste veteran: Int. Ch. Parkans Tiy,
Eier: H. og C. Fr. Nordane, Norak.

Gla i mat er lille Pimoya's Cheoah, her 4 mndr.
Eier: Iræn og Svein Kojan. Oslo.

Hei på dere.

Takk for sist alle gamle og nye venner. Jeg skal si det var mange av oss katter på den flotte jubileumsutstillingen, både utenlandske og norske. Ja-ja, det ble nok ingen sløyfe på meg denne gangen, enda jeg gjorde hva jeg kunne på dommerbordet, Oppførte meg pent og sa ikke et aldri så lite "mjau" engang, enda dommeren tittet og kjente, og stirret på meg alle steder. Uff ja, jeg ble rent flau. Men så skrev han noe på et språk jeg ikke skjønnte, og tilslutt kom jeg heldigvis inn i buret mitt igjen. Jeg tror mor var svært spent på hva han hadde skrevet, for hun gikk bare og ventet på damene med det gule papiret. Hun ble nok litt skuffet da det kom. Men så tok hun meg jammen ut av buret, klemte meg og hvisket inn i øret mitt, at det var det samme hva de andre sa, så var jeg den deiligste og fineste pusen i hele verden. og da var jeg lykkelig.

Jeg tror ikke mor likte og la meg bli igjen om natten, men hun og far skulle på festsupé om kvelden, (det er visst et sted der de får mye god mat) så hun sa jeg måtte være flink til hun kom om morgenen.

Å, hvor jeg ventet og ventet.

Endelig ble det lyst, men mor var nok litt sen idag. Jeg tror hun var trett, for hun sa de hadde vært temmelig lenge oppe om kvelden, men de hadde hatt det så moro.

Tenke seg til - enda det var oss kattene som var opphavet til det hele, så måtte vi bli igjen på utstillingen. Ja, ja, jeg tror jeg heller ville ha vært der allikevel.

Siden kom det en masse mennesker og beundret oss. De fleste var veldig kjekke, men noen stakk fingeren inn til meg, og det liker jeg ikke. Alle de fremmede luktene. --

Endelig kunne mor pakke sammen tingene og jeg skjønnte vi skulle hjem igjen. Jeg tror mor gruet seg litt, for vi skulle fly, og det liker hun ikke så godt.

Så satt vi da endelig på flyet, men tenk--jeg måtte sitte sammen med bagasjen, enda mor forsøkte på alle måter og få meg med inn i cabinen. Og det skal jeg si var ekkelt. Det blåste fært da vi nærmet oss Bergen, og vi humpet opp og ned så jeg ble aldeles sjøsyk.

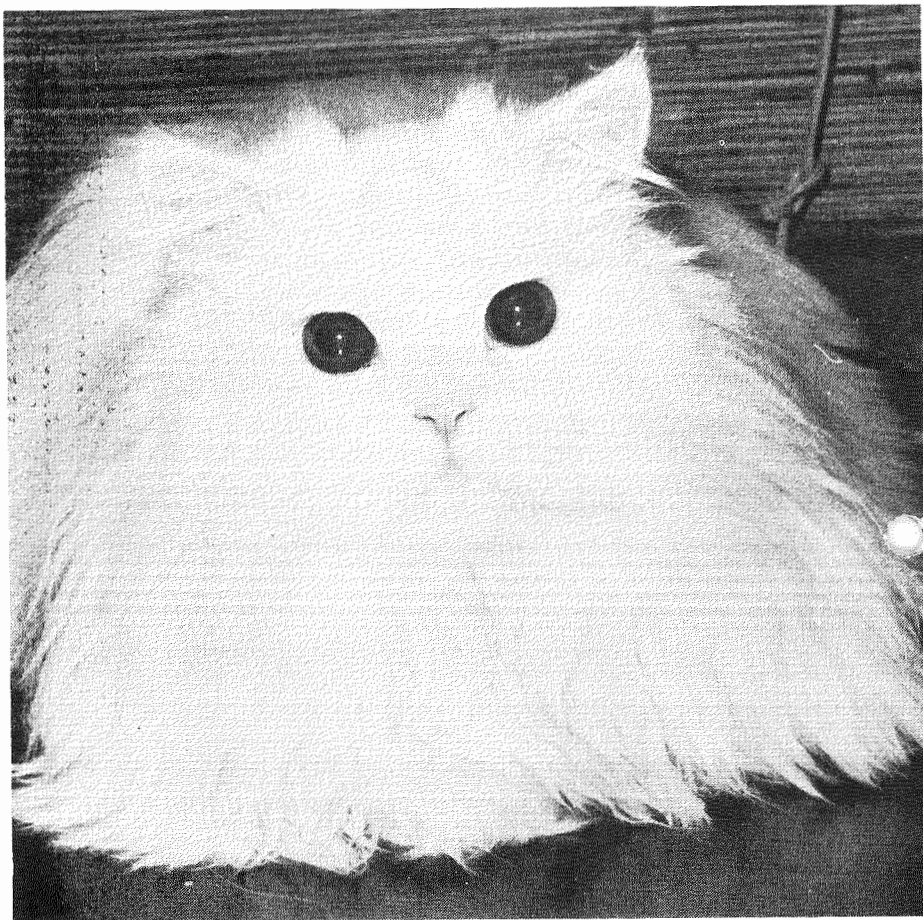
Nå kjente jeg at vi var nede på jorden, og gla var jeg.

Resten av turen hjem husker jeg ikke så mye av, vet bare at jeg gledet meg aldeles forskrekkelig til å komme inn min egen dør, og kjenne alle de kjente og kjære luktene.

Og her er jeg altså, vel hjemme igjen. Jeg håper det blir en god stund til mor begynner og bade og pudre meg, og at hun sier: Simon, nå skal vi på utstilling, så nå må du bli ekstra fin. Håper ikke dere også det?

Ha det bra alle sammen.

Hilsen meg, SIMON fra Bergen.

Beraks nye styre.

Berak holdt årsmøte den 13/3-1973 og da ble dette styre valgt:

Formann, Finn Rollsmo, Sollien 19, 5030 Landås.

Nestform: Judith Steinsvik, 5060 Søreidgrend. Tlf: 26 83 13.

Sekretær: Carl Kr. Gulsett, Vadmyrvn. 4, 5071 Loddefjord.

Tlf: 26 49 44.

Visesekr: Gunvor Scholz, Skjoldlia 15, 5045 Skjoldtun.

Tlf: 27 53 52.

Kasserer: Laila Vedeler.

1 styremedl: Herr Lyseknappen.

2. styremedl: Astrid Hette, Vassleitet 1, 5000 Bergen.

1 varamann: Fru Uchermann, Eikåsen 9, 5040 Paradis.

2 Varamann: Herr Iversen, Solheimsgt. 60, 5000 Bergen.

SHANHOLMEN
europe'
oppdrett

UNGER TIL SALGS

omkr. 15 mai,

Etter Sølvi til Shanholmen og Ch. Chengra av Zamboanga, f. 11.3.72
3 sorte, 2 bruntabby, 1 bruntigré

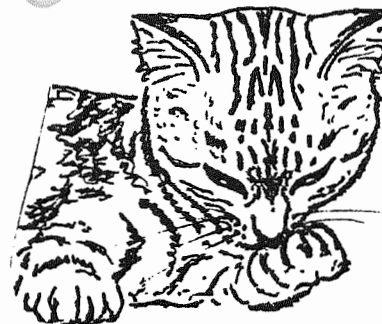
Bestilling på Silver Tabbies etter Sireli Silver Halo (Zita) x Sireli Silver Zodiac (eng. imp. med fulle stamtavler)

TIL AVLSTJENESTE

Sireli Silver Zodiac

Eva og Leif Rode, Hengsengvn. 2C, Oslo

Tlf.: 55 97 07

Noen gode råd til katteeiere:

Har man problemer med at kjeledeggene klorer på møblene, finnes det i handelen et middel på spray-flasker som heter:Pet- Away. Man sprayer litt på steder der katten pleier klore. Resultatet blir tilfredstillende.

0000000

Har man et klorebrett til katten, og vil at den selvsagt ikke skal klore andre steder, finnes en "godluk" i handelen, "Parfume de Cat". Man stenker et par dråper på klorebrettet. Katten blir beskeftiget i timesvis. Midlene har jeg kjøpt i Sverige, og kan muligens også skaffes her hjemme.

"Bragelonne."

0000000

Til nye katteeiere vil vi si:Gi aldri Katten gjetost, da den da får løs mave. Men gjetosten er ypperlig hvis katten har hård mave. Men husk:Gi bare et bitte lite stykke.

0000000

For å drøye på fisken (seien) kan man koke den med litt ris. Bruk Geisharis, den "rødlilla" pakken. 100 gr. ris koker i 25 min. 600 gr. sei legges opp i, og får trekke til alt er ferdig. Rør godt.

Red.

0000000

Angora - Perser, det samme? Jeg har alltid hørt at angorakatt og perser er det samme. Perser er det internasjonale navnet, og er lettest å bruke, ble det meg fortalt. Jeg ble meget overrasket da jeg leste i et stort oppslagsverk om katter hvor det sto at angorakatten er temmelig forskjellig fra perseren. Den hadde høye ører, kortere pels, spiss nese, og var av den grunn betydelig ulik perseren. Kan noen gi meg forklaring på dette? Er det to forskjellige kattetyper? Eller stammer vår perser fra angorakatten?

Karina.

Fra Noraks Jubileumsutstilling mars 1973.

Fra Noraks Jubileumsutstilling mars 1973.

Premiebordet.

De beste kattene og eierne. Dommerne til venstre.

Fra Beraks utstilling.

Da jeg selv ikke var tilstede ved Beraks Nasjonale utstilling i februar, må jeg ty til avisen. Men håper det går like bra.

Det har vært rasekattutstilling i Bergen, - i Nye Folkets Hus. Ikke hvilken som helst kateutstilling heller, neida, dette var en nasjonal utstilling. Den andre i sitt slag. Og altså med rasekatter fra hele landet.

Man håper at dette skal bli en årlig til- dragelse, og det er også planer om å holde en internasjo- nal kateutstilling her hvert år.

Bøygen er naturligvis at det koster penger. Leie av loka- let koster. Men dommergodtgjørelse koster mest, fikk vi vite.

Dommer var for øvrig fru Dunvald, en eldre, blidlynt dame som var kommet helt fra Danmark for å dømme i kon- kurransen. Det var satt opp en mengde medaljer, premier og sløyfer til de heldige vinnere.

Utstillingen var arrangert av Berak (Bergens Rasekatt- klubb) og er klubbens hittil største samling av Norges vakreste rasekatter, som det sto i katalogen for utstil- lingen.

Inne i lokalet kunne man hilse på ikke mindre enn 86 praktfulle eksemplarer av kremen av norske katter.

Foruten dommer, dommerassistenter og utstillingsfunksjonærer, hadde en hel del katefans fun- net veien til denn kattenes generalforsamling.

Katteelskere i alle aldre spaserte rolig mellom rekkene av bur, kommenterte pels og øyenfarge, og småpratet med de fyrstelige, som enkelte ganger nedlot seg til å svare med et dørskt mi-au - .

Joda, folk så ut til riktig og kose seg i denne selsomme atmosfæren av litt ram kattelukt og myk høytalermusikk. For ikke å forstyrre utstillingsfunksjonærene, som hadde det travelt med å ordne oppslag og plakater, og med å transportere kattene til og fra dommerens bord, fulgte vi eksemplet fra en del av publikum, og prøvde å innlede en dialog med ett av de silkemyke dyrene.

I bur 4 lå Muhamed, en svart langhåret "perser". En lapp på buret kunne fortelle at han bare var knapt ett år

gammel, men han så nå ganske velvoksen ut likevel. Et kameratslig håndslag våget vi oss ikke på, da utstillingsbrosjyren henstilte til publikum ikke å berøre dyrene, på grunn av smittefaren.

Imidlertid så ikke Muhamed så særlig farlig ut, der han lå og dormet på en pute.

- Nå Muhamed, hvordan går det? prøvde vi lavmælt og fortrolig... Men Muhamed bare glippet med øynene i utilnærmelig ro.

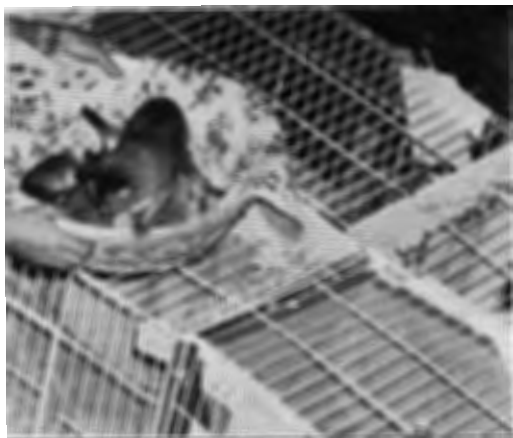
Vi prøvde flere metoder, men intet forsøk fra vår side fikk ham så mye som å legge merke til vår eksistens. Han så ut til å ha evig nok med å prøve å få seg litt hvile midt i konkurransetravelheten.

Borte i et hjørne av lokalet satt dommeren og beskuet kandidatene som ble båret fram til hennes bord. Hun undersøkte nøye pels, øyne og mere til, og noterte den sakkyndige dom på en stor, gul blokk.

Da vi skulle til å gå, var hun iherdig opptatt med å besiktige en blåmasket siameser. Hun stirret stivt inn i kattens glassøyne for å oppspore eventuelle svakheter, men dyret stirret bare halstarrig og hypnotisk tilbake, mens det viftet med halen i myk gratie.

I hvis favør duellen endte, vet vi ikke.....

PAL.
Morgenavisen i Bergen.

Kattunger på utstillingen i Folkets Hus.

Noen resultater fra utstillingen i Bergen:

Langhår:

Champion ble :Mao, sort perser. Eier:Anne Loose. Norak.
" " L'Aimant Angélique, Eier:G. Woldhaug. "

CAC:

Pimoyas Black Natara Devi. E: C, -K Gulsett, Berak.
Absalons Simon, Eier: Wilhelm Haukedal, "
Absalons Siri, " Johannes Grodal, "
Brutus av Wedelseie, Fru Hermansen, Verak.
Olbes Cæsar, Fru Berthelsen, Berak.
Absalons Sabina, Svein E. Karlsen, Norak.
Pandoras Silver Princess.. U. Skistad, "
Bianca av Landfall. Fru Torlei, Berak.
Hymes Aramis Fru Uchermann, "
Hymes Angélique Fam. Moholdt, "

CAP:

Absalons Tommy, Eier: Fru Schr.-Nilsen. Berak.
Han ble også beste kastrat.
Ambrosius av Kukkerbakken, Turid Dahlen, Norak.
Beste langhår: Pandoras Silver Princess. "
Ungdyr: Palomino Huskie, E: Fam. Martinsen. "

Korthår.

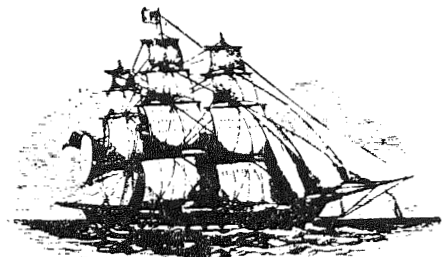
CAC:

Pimoya Pride. Ch. Eier: P. Nybakken, Norak. (Beste korth)
Azizi av Rambo, " R. Ramdahl, " (Champ.)
Nikonette av Turdahlen. M. Stensby, "
Pepone, Afrodite, Astrid Hetle. Berak.
Merethe av Rambo. R. Ramdahl, Norak.
Martha Louise av Turdahlen. M. Stensby, "
Humes Degil. Eier: Mona Iversen, Berak.
Ashayet Abelone. " Karin Paulsen, Norak.
Honeypot Blue Vilia, C-K Gulsett. Berak.
Barboza el Sana, Fr. Nordane. Norak.
Pushkin Olga, G. Lyseknappen, Berak.
Sireli Silver Halo Eva Rode, Norak. (Beste Eur.)
Just Mike, Jack Bjønnes, "

CAP:

Michella av Ulsrud, Eier:M. og Bj. Stordahl, Norak.
 Shanholmens Rohdri. " E. og L. Rode, "
 Katricats Henrik, " Finn Rollsmo, Berak (B. kastr
 Pandoras Tabby Machyta, Eier:S. Bauer, Norak,
 ble beste Siam ungd. og beste korthår ungdyr.

Oppdretterklassen ble vunnet av stamnavnet Absalons
 og avlsklassen av Song el Jabars Ramina, begge tilhører
 Svanhild Johannesen, Berak. Dette var i langhårklassen.
 Korthåroppdrett ble vunnet av Hymes, eier Carl Kr.
 Gulsett, Berak og avlsklassen av Hymes Dixie, eier er
 Gunvor Scholz, Berak.
 Vi gratulerer.....

Helene og Oscar Bang
 Tlf. 53 55 07

arken

Snarøyveien 80 C
 1335 Snarøya

Abyssinere, viltfarvet etter: Ch. Zita av St. Allen.
 Tabby Europé, 2 brune, 1 sølv, etter: Ch. Katricats Pernille.
 Til avlstjeneste: Eng. imp. Viltfarvet Abyssiner Ras Tafari.
 Dansk imp. Chinchilla: Shengo Marcello.

Perserkatt anno 1923?

En gang jeg var på besøk hos min vertinne, og fant dette bilde i albimet hennes, var min første tanke at dette var en hvit perser. Jeg ba om å få låne det, og her er det.....

Pelsen er vel lengre på dagens persere, og nesa har vel kanskje ikke den rette "knekken". Men hele typen virker kraftig.
 Navnet hennes var Mimmi, og hun gikk fritt her på Kolbotn. Hun hadde det fint, da det for 50 år siden ikke var noe trafikk her ute.
 Mimmi var svært nøye på at fremmede hunder eller katter holdt seg borte fra hennes eiendom. Hun hadde flere kull, med helt hvite og også flerfarvede unger. Mimmi var fra naturens side utstyrt med et blått og et rødt øye, og kunne derfor høre.
 Det er vel unødvendig og fortelle at sorgen var stor, da hun døde vel 12 år gammel. Hun ligger begravet nede i haven. Ennå har vi synlige minner etter Mimmi. Nede i kjelleren står et bord som hun brukte som klorebrett.
 Her har dere Lurven, som ca. 40 år etter trår i Mimis fotspor her i haven. Vi fikk han gjennom avisen for 3 1/2 år siden. Han hadde ikke hatt noe kontakt med mennesker

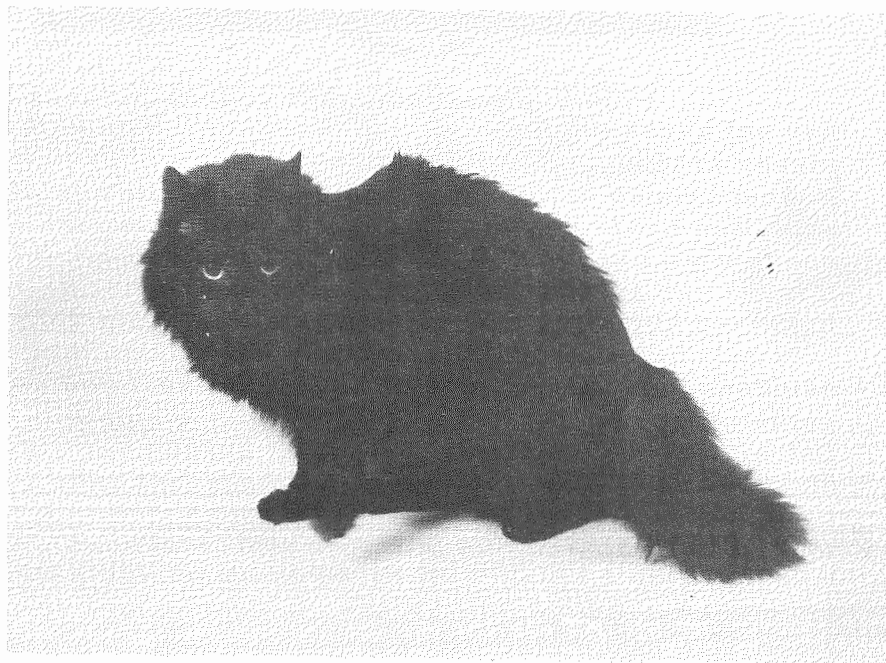
før jeg kom og hentet ham. Han var kun 4 uker gammel og et fresende, lurvete lite nøste. Det var i grunnen aldri noen tvil om navnet, det kunne ikke bli annet enn Lurven. At han var for liten til å bli tatt fra moren var det ingen som tenkte på. Han har vokst opp til å bli en nydelig katt. Han er kastrert, har et deilig gemytt men er noe nervøs.

Siden han har fått en "bror" perseren Sacha, har selv-tilliten steget noen hakk. Lurven finner seg i mye fra Sacha, men sier klart i fra til Sacha hvis det går for langt.

Lurven ble beste skogkatt på Kongsvinger i november. Han ble påmeldt nærmest for moro skyld, for jeg hadde aldri vært med på en kattuutstilling før, og ante ikke hva det gikk ut på. Stor var gleden, da han gikk hen og ble "bestekatt".

Noraks spesialkokarde og diplom har fått plass på veggen i stua.

Lurven og Sachas mor.

Et lite P.S.

Vi reiste til Bergen, Lurven, Sacha og jeg.

Jeg er nybegynner med pelsstell av persere, og jeg hadde strevet forferdelig med pelsen til Sacha på forhånd, synes jeg selv da.

Jeg hadde god samvittighet for hans stell og pleie.

Verre var det med "stakkar" Lurven, han hadde ikke sett snurten av hverken kam eller børste.

Sacha fikk på sin bedømmelse: Kondisjon: Bedre børsting og stell ønskes, så der fikk jeg den.

Jeg tenkte da med gru på hva som ville stå på Lurvens bedømmelse. Tenk, så sto der... Kondisjon - EX.....

Man kan ikke sammenlikne de pelstypene --- men allikevel.....

Kan tilføye at Lurven fikk Ex. 1.

K.S.

Utdrag av boken Katte, skrevet av Lily og Ada v. Bach, v/Ragna Andreassen.

Den Abyssinske katten.

Abyssinerkatten er den eldste av huskattrasen. Den menes og stamme fra de gamle egypters verdsatte nubierkatt. Egyptiske statuer og malerier som ennå finnes bevart, fremhever den lange kropp, smidigheten og de store øyne. Dette er bilde på en god abyssiner.

Rasen ble innført til England i 1869, etter den Abyssinske krig, og ble først anerkjent som rase i 1882, og deretter utstilt.

Under den siste verdenskrig, holdt rasen på å dø ut i England. Det ble nedlagt et stort arbeide med å få den mer utbredt, og i det siste er der eksportert en god del til utlandet, og dens popularitet øker stadig.

Abyssineren er lett å passe, den er hengiven og vil gjerne "snakke". I motsetning til andre katter, liker den å leke med vann, selv om hodet og potene blir våte.

Disse kattene har en god appetitt og elsker varierende kost. Deres stemme er meget musikalsk og hunnene er ikke støyende i løpetiden.

Hannen kan først brukes i avl når de er 1½ år.

Kissa nr.1-1972.
(Chris Hockman)

Oversatt av Pirkko Holme.

Samliv med 5 katter. (Utdrag.)

Fem katter hjemme - det betyr en ganske spesiell livsstil. Det merker jeg på reaksjonene av de utenforstående, når jeg sitter med de fem rundt meg. Fem katter? Er jeg oppdretter? Nei. Har jeg spesialisert meg på en bestemt rase? Nei. Men hvorfor må man da ha så mange katter? Alle katter er jo like??? Nei og atter Nei.

Ja, men de lukter ille og ødelegger møbler og spiser småfugler, og lærer aldri å adlyde som hunden. Ja, det sistnevnte stemmer i allefall. For katter er nemlig ikke hunder.

Det ville være galt og si at livet med fem katter er enkelt - langt ifra - men det er verd bryderiet.

Det er ineressant og legge merke til vårt kattesamfunn. La oss bare se hvordan de oppfører seg ved familiens måltider. Nå må jeg medgi at våre katter ikke har fått noe opplæring i dette henseende, hvilket medfører vanskeligheter når vi har gjester som ikke er vant til den slags eller rent ut avskyr katter. -

Mulle - et prakteksemplar av en bruntigret - uten stamtafle - sitter på bordkanten. Hans uttrykk sunes å si: "Så hyggelig at dere spiser så godt - ikke så å forstå at jeg har savnet noe de siste ukene, men." og så kan han stryke med værhårene på ens kinn eller hånd, med blikket hvilende i det fjerne, og med et uttrykk i øynene som sier, at nå kommer det en bit, kanskje. . .

Abyssinieren, Epi, har lignende uttrykk, men han foretrekker det sikre. Han ligger ut en fortryllende labb, og tar selv akkurat det han har lyst på når ingen legger merke til ham.

Den brunlige, Mitsou, av ubestemt rase, stoler på sin charme og sitter med labben klar og stirrer med gule øyne. Og en eller annen plass er Sami, blå med krøllet pels.

Huskatten, Sofi, deltar ikke i våre måltider - hun vil ha privat-servering uten andre katter, Hun spiser meget langsomt og vil ikke ha selskap da.

Jeg lurar på om andre abyssinere har Epis trang til å bringe en "gaver." Epi kommer med de merkeligste ting. På landet er vi gla så lenge det gjelder kongler, trebiter, grener og mose, men når man midt på natten får en haug søkkvåt tang på hodeputen sin, akkompagnert med mjauing, så er takknemligheten så som så. Gavmildhet av denne art omfatter alle som sover i huset, gjestene inkludert.

Da Sami ble anskaffet, stelte Mitsou ham som om han var hennes egen unge. Sofi hadde lyst til det samme, og det ble helt ille da Mitsou skulle holde henne unna. Den snille, kjære Mitsou gikk helt amok hver gang hun jaget Sofi bort til de andre kattene i huset. Sofi var den gang 9 år.

Sommeren løste problemet idet vi flyttet med kattene til to små øyer i skjærgården, og Sofi ble boende hos min eldste sønn som enekatt, noe hun nok alltid har drømt om.

Mellom våre to øyer er det et smalt sund, som av og til er tørrlagt, men av og til også ca. 20 - 50 cm. vann. En katt hopper fint over, men risikerer og bli litt våt på potene iblant. Mitsou'flyr" og blir aldri våt. Epi setter seg på to ben og ber om å bli båret over, - hvis det ikke går, vader eller svømmer han og ser allikvel fornøyd ut. Han fanger gjerne småfisk mellom stenene ved stranden og er ikke redd for å bli våt.

Sami derimot hater vann og har heller ikke vært på den andre holmen. Like lite vil Mulle, vår store tigerkatt miste sin verdighet ved å bli våt. Bare ved spesielle anledninger kan han tenke seg den muligheten.

Det skjedde den gang da han lyktes å fange en måke, som i lange tider hadde ergret han ved å spise fiske-rester, (som Mulle selv ikke ville røre) men så var det prinsippet da-----) på stranden hvor jeg hadde rensket fisk. Mulle kom silende våt til trappen med måken i munnen. Fuglen var minst like stor som katten. Noen sekunder sto jeg usikker og så på. Jeg visste ikke om jeg skulle berge katten eller fuglen, eller kanskje hente fotografiapparatet, men så slapp måken fri og fløy sin veg en erfaring rikere.

Mulle ble omsider tørr, men virket misfornøyd. Og til stadighet ligger han under bryggen og passer på fiske-

rester og knurrer når fuglene nærmer seg. Skyggesidene med fem katter trer fram f.eks. når man skal flytte fra landet til byen. Det er vanskelig å bestille motorbåt til noen bestemt tid, fordi man ikke vet hvor alle kattene er akkurat da.

Siden ingen kan pakke kattene dagen i forvegen, så den store kattejakten begynner like før man skal dra.

En kan hentes fra yndlingsplassen i bastuen direkte. Derimot trenger en hansker og hård tale for å håndtere den motstridende Mulle.

Vel - - så er der to på bryggen, men flere må hentes. Mitsou og Epi passer i samme bag, Sami er lett, han går straks i enhver kasse som er åpen, men hyler derimot hele tiden i bilen.

Lille Mini, som jo også er med, er stappfull av kattunger, stakkar, - men slik er det jo to ganger om året.

Hjemmet ville vært tomt uten katter. Når man har levd lenge nok med dem, er det som om det mangler noe.

Hvis det ikke ligger en eller to på arbeidsbordet eller om ingen gikk rundt med myke lette poter, ville huset virke tomt.

Et levende vesen som man ikke kan la være og elske p.g.a.dens reserverthet, hjertelighet, skjønnhet og dens hensiktsmessighet på alle mulige måter.

Int. Ch. Senioritas Siroya, eier: Georg og May Britt Johansson, Brämhult, Sverige.

Dette er Rolf Bjørndalen som vi i noen nummer fremover vil få stifte nærmere bekjentskap med.

Han har bodd i Afrika i 35 år av sitt liv, og har skrevet bøker, laget filmer som bl.a. har vært vist i fjernsynet. Han er gla i alle dyr, spesielt de store kattedyrene, som han har hatt god anledning til å studere nærmere.

Med tillatelse fra Gyldendals Forlag, Kjell Frantzen, som er ansvarlig for teksten og Rolf Bjørndalen som har tatt bildene, har vi fått tillatelse til å skrive to artikler fra boken: "I rovdyrs fotspor". Den handler om Afrika, har fine artikler og mange bilder, en fin gave til store og små som er gla i dyr. Boken kan kjøpes hos de fleste bokhandlere for en billig penge.